

UMETNIKOMA

bratoma Janezu in Juriju Šubicu.

I.

Še z rêbrij sorskih jarne slavske glase
Raznašajo po dolu zračni piši,
Razmevajo se v daljo vedno tiši,
Razmevajo v goré se temnopase.

A vaju ni. Še oleander rase
In vije trta se o vaši hiši,
Zvonjenje tiho iz vasi se sliši —
Vse kot kedàj, sprelepe prêšle čase.

A vaju ni. Domača tu je sôba,
Sè stén podobe gledajo prijazne
Nanj, ki prihaja in slovó ki jemlje —

A vaju ni. Zastira jih žalôba:
Suhí so čôpiči, palette prazne —
Nikoli vaju ni iz tuje zêmlje!

III.

V temí, ko daleč še je dnevna zarja,
Oveselí se trudni pótnik luči,
V dolino z rêbri priti k njej se muči —
Zablódi siromák v mužavo barja.

V luč takšno sreča zlá se nam pretvarja —
Izkušnja bridka dolgih let nas úči! —
Da čút izgube srcu je tem kruči,
Kot vešča omamljiva nam zažarja.

Nebròj izvabi nádej njé svetlôba,
Da more v prvem jih zatreti maju,
V mrakove hladne pokopati grôba. — —

Oj mnogo smo še upali od vaju,
Najlepša sinila je vama dôba —
Zla sreča vaju vzame v tujem kraju . . .

II.

Svetó umetniku je njega zvanje,
Svetó biló je vama, brata mila,
Kar njega v duši moč se je vzbudila,
Srcé in duh goréla sta le zanje!

Živeti — niso bile vama sanje,
Ni lazno ¹⁾ vama dôba mlada bila:
Umetnosti nebeske tvorna sila
Podžigala je vaju na dejanje.

Ostavila domače sta poljane,
K bregovom Dunava nje moč je čista
In gnala vaju je na južne strane:

V kraljestvo Ticijanovega kista
In tjá, kjer Rafael opisal stane
Presvetlemu namestniku je Krista.

IV.

Pljuskaje mórje o pečevje bije,
Vihár po morju ladjo premetava,
Krog njé pení brez mérna se puščava,
Pred njo za brêznom brêzno mračno zije.

V dežêle zlatopéske Hesperije
Iz luke gnala bajna jo je slava —
Ostavi zgódaj sreča jo majava,
In žar ji Dioskurov več ne sije.

To ní na burnem morju temna ladja,
To naša je umetnost zapuščena,
Ki v mrak njé tek božanski se izgublja.

Kje duša naj pomóči nam se nádja?
Vidva sta bila svetla naša zublja —
A vaju nam ne vrne moč nobena!

¹⁾ Lazno = Musse. (Janežič.)

A. C. Slavin.

Saharski prvoborilci.

(Spisal dr. Ign. Kotnik.)

Zanimanje za afriške razmere je danes splošno. Tudi Slovencem je znana črna ali zamorska dežela že od tistih časov, ko je slavni naš rojak dr. Ignacij Knoblehar užigal ogenj svete vere na bregovih zgornjega Nila in prodiral z nekaterimi slovenskimi misijonarji v

kraje, kamor pred njim še niso stopile noge Evropecev.

Velikodušno delo — žal — se ni posrečilo največ zaradi neugodnih zdravstvenih razmer. Ko je načelnik, apostolski vikar dr. Ignacij Knoblehar, dne 13. aprila l. 1858. v Neapolju prezgodaj